

Tsunami en l'oasi català

- Fa tremolar imaginar que pròcers del catalanisme podrien haver reclamat un delme a Millet

JOAN J. QUERALT*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 4.10.09

El *cas* Millet o el *cas Palau*, segons qui, quan i com es miri, ens depararà no poques tardes de glòria. A part del que es faci públic quan s'aixequi el secret del sumari, el que anem coneixent per descobriments privats que no cessen i per noves diligències d'investigació fa caure d'esquena, per no utilitzar frases encara més castisses i escatològiques.

Ara resulta que el Palau de la Música o **Fèlix Millet**, segons com es miri, han finançat activitats polítiques. Observin que al·ludeixo a activitats polítiques i no a partits polítics. Resulta que, segons rebuts firmats i declaracions del beneficiat, **Àngel Colom**, aquest s'hauria adreçat a **Millet** (o al Palau) perquè l'ajudés a abonar els deutes que havia generat el seu Partit per la Independència (PI). Si això és així, hi ha diverses qüestions que mereixen ser valorades, sense que la seva ordenació minvi la gravetat substancial de cadascuna d'elles.

En primer terme, segons declaracions recollides per EL PERIÓDICO, el promotor del partit independentista, el senyor **Colom**, quan ja militava a CDC es va dirigir al senyor **Millet** perquè l'ajudés a saldar els deutes –no quantificats per ningú, de moment– de la seva frustrada incursió política. Crida l'atenció que en lloc de requerir o seguir requerint a militants o simpatitzants per subvenir les necessitats financeres generades, el receptor de la petició fos el grup del senyor **Millet**, és a dir, el Palau. A

primera vista, repeteixo, xoca aquesta petició, que va ser atesa, encara que les quantitats divergeixen, i sobretot, una vegada més, es demostra que flaca que és la memòria. Acudir al grup **Millet-Palau**, entitat per definició receptora de fons per fomentar la cultura musical, seria el mateix que acudir a Càritas. Certament, qui es dirigeix a una entitat reclamant efectiu és perquè en necessita, però no totes les entitats es poden permetre accedir a les peticions en aquest sentit. No obstant, el grup **Palau-Millet** sí que ho va fer. ¿Per què? ¿Per afinitat política entre el peticionari, independentista, i el receptor, de tendències manifestament aznaristes? Deixant per explorar la possibilitat que els extrems es toquen, és possible una explicació una mica tenebrosa: si el grup **Millet-Palau** va rebre peticions com la del senyor **Colom**, cal suposar que en podria haver rebut alguna altra. Podem aventurar que pròcers de diversos espectres del catalanisme podrien haver reclamat la seva part del delme per haver contribuït, en persona o a través d'entitats que representessin, a la construcció i l'engrandiment del patrimoni del grup **Palau-Millet**. Així, la petició i la seva correlativa resposta constituirà el saldo, en tot o en part, d'anteriors contribucions. Només de pensar-hi n'hi ha per posar-se a tremolar.

En segon lloc, no menys inquietud produeix escoltar les declaracions del líder parlamentari de CiU a l'espanyolíssima Carrera de San Jerónimo, el senyor **Duran Lleida**, afirmant (i encara no desmentit): «Reitero que l'actitud del senyor **Colom** em sembla correcta. No hi ha cap partit, ni un, que pugui dir que no ha anat a demanar diners a empreses, a persones o a amics coneguts» més o menys afins. Així doncs, no deixa de sorprendre la capacitat mendicant de certs partits, fruit de la seva incontinença gastadora. A part d'obtenir via pressupostos de l'Estat un generós finançament, pretenen obtenir de

franc –amb les hipoteques que això suposa– més diners de particulars, ometent acudir al crèdit com fa tothom. Això sorprèn més encara després de la sentència del Tribunal Constitucional 85/1991 sobre la restricció en execució patrimonial dels deutes del Partit Reformista (**Florentino Pérez**, entre ells).

I, en tercer lloc, ens crida l'atenció a crits que els diners escampats pel grup **Palau-Millet** no anessin a parar a les exhaustes arques del PI, sinó a les d'una fundació, Espai Catalunya, no registrada en aquella època. Però el tema del registre públic no és pas la dada més important. El més important és que es demanen uns diners per a un partit en dissolució, i els diners acaben en una fundació promoguda per un exmilitant del partit dissolt i fallit, un militant que ara ho és d'un altre partit. Com acaben els guions cinematogràfics algunes escenes: fosa en negre, aquí, literalment.

Amb tot aquest tripijoc, perquè no es pot trobar un altre qualificatiu menys suau per a tot aquest anar i venir de diners aliens a butxaques pròpies, resulta que tota la regulació del finançament dels partits polítics (Llei orgànica 3/1987) salta pels aires si es paga a un partit per equilibrar-lo patrimonialment i liquidar-lo, i resulta que el partit no veu ni un duro i que se'n va a comptes d'altres entitats, en cas que així hagi estat. Per aclarir aquest incident –que no serà pas l'únic ni el més greu originat per la pluja intensa del grup **Millet-Palau**– s'hauria de consultar les auditories del Tribunal de Comptes sobre el PI, per veure com va acabar, si és que va acabar, i les verificacions de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques de la Conselleria de Justícia sobre la fundació Espai Catalunya i veure la seva estructura patrimonial declarada. Perquè dirigir-se al patronat del Palau de la Música-Orfeó Català i als membres del consorci, vist que ningú en sabia res, seria una tasca inútil.

De moment, doncs, queda dit: fosa en negre.

*Catedràtic de Dret Penal de la Universitat de Barcelona